

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 51/2022
23.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сениша Шијан, адвокат из ..., против туженог „Koteks Viscofan“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Радојица Симикић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1706/21 од 21.09.2021. године, у седници већа одржаној 23.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1706/21 од 21.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1228/2019 од 26.03.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог број .. од 08.07.2019. године, донето од стране менаџера Сектора регулаторних послова, као овлашћеног лица туженог по овлашћењу директора туженог број .. од 15.01.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу у ком је тражио да се тужени обавезе да тужиоца распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању, способностима и радном искуству. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 116.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1706/21 од 21.09.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку, битне повреде одредаба парничног поступка из

члана 374. став 1. ЗПП која је учињена у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је преко пуномоћника доставио одговор на ревизију туженог у коме је оспорио наводе ревизије са предлогом да Врховни касациони суд ревизију одбије као неосновану. Тражио је трошкове за састав одговора на ревизију од стране адвоката.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што би било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време почев од 2013. године, на пословима Тужилац је редовно долазио на посао и обављао своје послове све до 2014. године, када му је констатована ... болест, од када је често био привремено спречен за рад, односно био на боловању које му је одобравала лекарска комисија. Поред одласка на боловање, тужилац је користио и право на годишњи одмор или право на слободне дане по основу добровољног давања крви, будући да по том основу према Закону о раду има право на два слободна радна дана. Тужени је приликом правдања одсуства са рада тужиоца због добровољног давања крви одступао од законске одредбе којом је прописано да су слободни дани због добровољног давања крви - дан вађења крви и дан после тога, па је тужиоцу по том основу правдао одсуство са посла за два узастопна радна дана када је према распореду рада требало да ради. Све до маја 2019. године, тужилац је туженом редовно достављао потврде о привременој спречености за рад и потврде из Института за трансфузију крви, које су достављане кадровској служби туженог и евидентиране. Тужилац се никада није писмено обраћао туженом са захтевом за коришћење годишњег одмора јер је то била пракса кад је тужилац у питању, с обзиром да нико због константне спречености тужиоца за рад изазване болешћу није на њега рачунао, већ је било уобичајено да тужилац дође у канцеларију руководиоца како би му одобрио коришћење годишњег одмора у периодима између два боловања. Код туженог је постојао распоред рада запослених истакнут на огласној табли, па се тужилац, у ситуацији када је прекидао боловање, у вези са распоредом рада чуо са својим колегама. Тужиоцу је дат отказ због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5) Закона о раду и члана 116. став 2. тачка 5) Правилника о раду – због неоправданог изостанка са посла један дан, јер се није појавио на послу 19.05.2019. године у другој смени. Тужилац је сматрао да је добровољним давањем крви 17.05.2019. године оправдао изостанак са посла за два радна дана (18. и 19.05.2019. године) у складу са додаташњом праксом свог послодавца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца усвојили.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/2014, 13/2017-одлука УС и 113/2017) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то, између осталог, ако учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Одредбом члана 185. став 2. наведеног закона прописано је да решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог, док је ставом 3. истог члана, прописано да ако послодавац запосленом није могао да достави решење у смислу 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку. Ставом 4. истог члана, прописано је да се у случају из става 3. овог члана решење објављује на огласној табли послодавца и по истеку осам дана од дана објављивања сматра се достављеним.

У складу са одредбом члана 77. став 3. тачка 2) Закона о раду, запослени има право на плаћено одсуство за два узастопна дана за сваки случај добровољног давања крви рачунајући и дан давања крви.

Полазећи од чињенице да је тужени у дужем временском периоду излазио тужиоцу у сусрет и правдао му изостанке са рада слободним данима које је остваривао по основу добровољног давања крви, и то на начин како је то тужиоцу одговарало, а не у складу са одредбом члана 77. став 3. тачка 2) Закона о раду, правилно је налажење нижестепених судова, да је тужилац основано сматрао да ће и спорном приликом тужени поступити на исти начин, те да ће му по основу добровољног давања крви дана 17.05.2019. године, правдати изостанак са посла 18. и 19.05.2019. године, када је тужилац по распореду требало да ради. Врховни касациони суд прихвата становиште нижестепених судова да је променом туженикове праксе без упозорења, тужилац доведен у заблуду, те да не постоји његова кривица за повреду радне обавезе која му је стављена на терет јер тужилац није имао свест о томе да је дана 19.05.2019. године неоправдано изостао са посла. Тужиочев изостанак са посла у конкретном случају није праћен његовом свешћу да чини повреду радне обавезе која може бити санкционисана отказом уговора о раду.

По налажењу Врховног касационог суда, правно је утемељено и становиште нижестепених судова да тужени није на законит начин тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ, као ни решење о отказу уговора о раду. Тужени је био дужан да ова писмена достави лично тужиоцу и да пријем констатује на доставници односно повратници уз потпис тужиоца. Ако лично достављање није могло да буде обављено на тај начин, тужени је био у обавези да то службеном белешком констатује и наведе која је радња достављања предузета и зашто достављање није извршено. Чињеница да је упозорење и решење о отказу уговора о раду тужиоца примило и потписало друго лице, а не тужилац, не потврђује да наведена писмена нису могла да буду уручена тужиоцу лично. Стога су нижестепени судови правилно закључили да би оваквом закључку водила евентуална назнака на повратници да тужилац одбија или избегава пријем писмена, односно да је променио адресу, те да није било места примени одредбе члана 185. став 4. Закона о раду о достављању путем огласне табле. На наведени начин повређено је право тужиоца на одбрану од отказних разлога гарантовано Конвенцијом МОП-а бр. 158 (члан 7).

Како се наводима ревизије не утиче на другачију одлуку, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Решавајући о трошковима поступка из одговора на ревизију, Врховни касациони суд налази да одговор на ревизију није био нужен у овој правној ствари. Самим тим ни трошкови који су настали његовим подношењем не представљају нужне трошкове који су били потребни за вођење парнице и који би се досудили на терет

туженог. Зато је применом одредбе члана 165. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић